

FULL INFORMATIU

PARRÒQUIA
PARRÒQUIA
DELS SANTS
JUST i PASTOR

Sant Just Desvern, 17 de Juliol de 2016. N° 29

CORREGIR AL QUI VA ERRAT

“És més fàcil desentendre’ns dels altres amb l’excusa: “Que cadascú faci el que vulgui, que ja és prou gran”; o l’actitud covarda de caure en la crítica fàcil a l’esquena del qui falla en alguna cosa; així com caure en l’actitud d’erigir-nos en jutges dels altres sense caritat ni humilitat; tot això és més fàcil que no pas viure el que ens demana l’obra de misericòrdia espiritual que és la de corregir el que va errat.

Però l’amor ens demana de no passar per alt la necessària correcció fraterna. No exercir aquesta obra de misericòrdia ens converteix ens deutors del nostre germà. Ara bé, hom sols pot exercir aquesta misericòrdia si entén i sap, per pròpia experiència, que el Senyor és misericordiós amb ell, corregint-lo i educant-lo, instruint-lo i aixecant-lo de les caigudes. Ser corregit significa tenir la condició de fill: “Fill meu, no refusis quan ell et reprèn, perquè el Senyor corregeix el qui estima, castiga els fills que ell acull”(Hb 12,5-6). Jesús mateix, tal com el veiem en els evangelis, corregeix els seus deixebles i ho fa amb força; sobretot quan es volen erigir com a jutges del mateix obrar de Jesús”.

“La correcció fraterna, tal com ens demana Jesús l’hem de fer amb molta delicadesa, prenent el temps necessari i els mitjans adequats, sempre des de la caritat i la veritat, sense cap actitud de condemna fàcil, sabent que també jo sóc pecador i necessito de la correcció fraternal.

La correcció fraterna és necessària per a curar el cos mateix de l’Església. Els qui tenim el deure de vetllar per ella com a pastors, no podem deixar de donar la paraula clara sobre el que és contrari a la veritat i l’amor, fent mal als petits i als febles. Sempre és hora de corregir amb caritat per salvar el germà i guarir el cos eclesial.

“Ara bé, cal procedir amb molta delicadesa, tal com les mares i les àvies apedacen forats o teixits esquinçats. Aquest és l’estil amb que hom exerceix la correcció fraterna” (papa Francesc). Però també sempre és hora de deixar-se corregir fraternalment”.

Són fragments d’un article del bisbe de Vic al seu Full Dominical.

COMENTARIO AL EVANGELIO: Lc 10, 38-42

Mientras el grupo de discípulos sigue su camino, Jesús entra solo en una aldea y se dirige a una casa donde encuentra a dos hermanas a las que quiere mucho. La presencia de su amigo Jesús va a provocar en las mujeres dos reacciones muy diferentes.

María, seguramente la hermana más joven, lo deja todo y se queda **«sentada a los pies del Señor»**. Su única preocupación es escucharle. El evangelista la describe con los rasgos que caracterizan al verdadero discípulo: *a los pies del Maestro, atenta a su voz, acogiendo su Palabra y alimentándose de su enseñanza.*

La reacción de Marta es diferente. Desde que ha llegado Jesús, no hace sino desvivirse por acogerlo y atenderlo debidamente. Lucas la describe agobiada por múltiples ocupaciones. Desbordada por la situación y dolida con su hermana, expone su queja a Jesús: **«Señor, ¿no te importa que mi hermana me haya dejado sola con el servicio? Dile que me eche una mano»**.

Jesús no pierde la paz. Responde a Marta con un cariño grande, repitiendo despacio su nombre; luego, le hace ver que también a él le preocupa su agobio, pero ha de saber que escucharle a él es tan esencial y necesario que a ningún discípulo se le ha de dejar sin su **Palabra «Marta, Marta, andas inquieta y nerviosa con tantas cosas; sólo una es necesaria. María ha escogido la parte mejor y no se la quitarán»**.

Jesús no critica el servicio de Marta. ¿Cómo lo va a hacer si él mismo está enseñando a todos con su ejemplo a vivir acogiendo, sirviendo y ayudando a los demás? Lo que critica es su modo de trabajar de manera nerviosa, bajo la presión de demasiadas ocupaciones.

Jesús no contrapone la vida activa y la contemplativa, ni la escucha fiel de su Palabra y el compromiso de vivir prácticamente su estilo de entrega a los demás. Alerta más bien del peligro de vivir absorbidos por un exceso de actividad, en agitación interior permanente, apagando en nosotros el Espíritu, contagiando nerviosismo y agobio más que paz y amor.

Apremiados por la disminución de fuerzas, nos estamos habituando a pedir a los cristianos más generosos toda clase de compromisos dentro y fuera de la Iglesia. Si, al mismo tiempo, *no les ofrecemos espacios y momentos para conocer a Jesús, escuchar su Palabra y alimentarse de su Evangelio, corremos el riesgo de hacer crecer en la Iglesia la agitación y el nerviosismo, pero no su Espíritu y su paz*. Nos podemos encontrar con unas comunidades animadas por funcionarios agobiados, pero no por testigos que irradian el aliento y vida de su Maestro."

José Antonio Pagola.

INTENCIONS DE MISSA DE LA SETMANA

DISSABTE 16	20h.	difunts familia Farràs-Jané.
DIUMENGE :17	11h. 13h.	
DILLUNS :18	20h.	Josep M ^a Masip; Josefina de Poo.; Just Amigó Rius.
DIMARTS: 19	20h.	
DIMECRES :20	20h.	Teresa Ibáñez Palomero (funeral)
DIJOURS dia :21	20h.	
DIVENDRES :22	20h.	Alfredo Vilarroya Carreras.
DISSABTE :23	20h.	
DIUMENGE: 24	11h. 13h.	Esposos Joan Gallart i Francisca Malaret; Jaume Cartró i Gemma Cartró.

MARE DE DÉU DEL CARME

Dissabte dia 16 de Juliol

Maria del Carme és la Verge humil i senzilla, pobra i lliure, patrona de la mar i dels pescadors.

Ella és un exemple d'estil de vida en el seguiment de Jesús i també, una dolça presència de Mare en la qual hem de confiar.

Mare de Déu del Carme vetlleu per tots els treballadors i treballadores.

Pels qui estan en feines precàries, pels qui arrisquen la seva salut en el treball, pels qui són explotats amb condicions laborals indignes i també pels qui són a l'atur.

Feu-nos solidaris i sensibles a totes aquestes realitats i, tal com va fer Jesús, sapiguem ser portadors d'esperança als qui pateixen.

Feu que en contemplar les aigües de la nostra Mar Mediterrània, que acaronen la falda del Mont Carmel a Israel, sapiguem ser agraïts del que som i del que vivim.

Doneu acollida, també, als mils de germans nostres, que fugint de les guerres terribles dels seus països, moren ofegats en aquestes mateixes aigües.
